

Поглянув на фасон — до болю знайомий?

— Ви що робите?

— Ми скарби шукаємо! — відповів один із хлопчаків. — Ми теж хочемо знайти снаряд.

У дитячих головах усе просто: вони дізналися, що інші діти знайшли снаряд за допомогою ось таких кілець та навіть отримали за це велику Похвальну грамоту, тож самі теж надумали розшукати бодай один.

— Ну добре, тримайтеся! — тільки й зміг відповісти Цзи Юань.

Одна грамота коштувала йому деталей від магнітофона, і тепер йому майже хотілося плакати. Досі невідомо, чи вдасться купити нові деталі в місті. Найголовніше — грошей у нього немає. Батьки дають йому по одній мао на кишенькові витрати щодня, тож аби назбирати десять юанів, доведеться чекати цілих сто днів.

— Цзи Юане, ти з нами? — спитав хтось із малечі. — Якщо знайдеш снаряд, окрім великої грамоти, дадуть ще п'ять юанів!

Щойно заходила мова про це, Цзи Юаня знову починала брати туга. Армія видавала лише грамоти, а премії учням доплачували школи зі своїх фондів: початкова школа виділила по п'ять юанів, а середня — по десять. Оскільки Цзи Юань на той момент ще не був учнем, йому нічого не дісталось.

Але, на думку Цзи Юаня, головною користю від цієї шкільної винагороди стало те, що в цієї зграйки неслухняних бешкетників прокинулося почуття причетності до школи — вони відчували, що навчальний заклад їх цінує. До того ж великі грамоти дозволили їм неабияк покрасуватися перед іншими учнями: останнім часом Цзи Юн, Сун Цзинін та інші сумлінно ходили на заняття і більше не тікали з уроків.

Відмовившись від запрошення нових товаришів, Цзи Юань із шкільним рюкзаком за плечима поплелів додому сам. По дорозі він раптом помітив Чжан Сіня, який із палицею та прив'язаним до неї кільцем теж шпортався вздовж придорожньої канави, «шукаючи скарби». Помітивши, що Цзи Юань дивиться на нього, той люто витріщився у відповідь.

Цзи Юань поспіхом прискорив кроки й побіг.

Не те щоб він боявся дітей, просто йому зовсім не хотілося ваятися з ними в пилюці й битися.

Але те, що він не чіпав інших, зовсім не означало, що Чжан Сінь збирався дати йому спокій.

Хоча родина Цзи ніколи не ставила родину Чжан ні в гріш, для самих же Чжанів це була кровна ворожнеча. До дорослих із родини Цзи вони лізти не наважувалися через їхню круту вдачу, зате дурника Цзи зовсім не боялися.

До того ж троє братів із родини Чжан лише нещодавно дізналися, що дурник Цзи пішов до школи. Хіба ж вони упустили б нагоду притиснути його там?

Якщо казати про братів Чжан, то вони з самого дитинства відчували свою надзвичайну перевагу над Цзи Юанем, і походила вона від їхньої мами — Чжан Ермэй. Якщо розібратися з погляду психології, почуття Чжан Ермэй до Лі Шулань були класичним проявом комплексу «чим більша зневіра у власних силах, тим завзятіше марнославство». Вона постійно порівнювала себе з Лі Шулань. Лі Шулань була дочкою поміщика — хіба її походження вище, ніж у бідняків і середняків? Лі Шулань вміла читати й писати — хіба це краще за вміння працювати на землі? Хіба праця простих людей не є шляхетнішою?

Найголовніше — Лі Шулань народила сина-дурника! А от її власні троє синів зросли розумними та міцними.

І ось раптом усю її колишню перевагу було зруйновано вмить. Лі Шулань перетворилася на поважну вчительку середньої школи, а вона так і залишилася простою біднячкою. Незрозуміла зміна соціального статусу робила життя Чжан Ермэй нестерпним, і їй залишалося тільки без кінця чіплятися до дурненького синка родини Цзи, щоб хоч якось задовольнити власне понижене самолюбство.

Виховані такою матір'ю троє братів Чжан природним чином дивилися на родину Цзи згори вниз. Вони наважилися зіштовхнути Цзи Юаня в річку просто на очах у Лі Шулань не лише тому, що зневажали дурника Цзи, а й тому, що не поважали Лі Шулань.

Але хто б міг подумати, що Цзи Юань, через якого вони ледь не заgrimіли до відділку міліції і на якого нарікали всі сусіди, раптом перестане бути дурником, та ще й здійснить такий подвиг! Він здобув нагородну грамоту, видану самим армійським командуванням, і вмить став тим, на кого почали рівнятися всі діти в селищі.

Колишній жалюгідний дурник, якого вони вважали за ніщо, якимось дивом опинився в них на голові. Додайте до цього образу через грошову компенсацію, яку їхня родина була змушена виплатити, — брати Чжан давно палали жагою помститися Цзи Юаню. Якщо вже нещодавно Чжан Сінь наважився вдарити Цзи Юаня просто біля власного ґанку, то що вже казати про школу?

Тим паче, що двоє з їхньої родини якраз навчалися в початковій школі Хунсин!

Нічого не підозрюючий Цзи Юань тим часом поступово звикав до шкільного життя. Хоча програма першого класу здавалася дещо дитячою, вона дозволяла розслабитися, діти були простими, а на перервах вони грали у звичні ігри — здебільшого скакали через скакалку чи розкладали паперові картки з персонажами Річки Оборони. Хлопчаки після уроків затягували

Цзи Юаня грати в настільний теніс або бігати на пошуки снарядів. Ця забава все ще користувалася шаленою популярністю серед школярів.

Порівнюючи розваги Цзи У та Цзи Юна, Цзи Юань відчував, як дитячі ігри зцілюють його душу.

Крім того, нещодавно сталася ще одна важлива подія.

Надійшов лист від дідуса Цзи Юаня по материнській лінії, колишнього поміщика.

У ті роки Лі Шулань вийшла заміж за робітника, що вважалося свідомим кроком і дозволило їй уникнути бдирості долі. А от дідусь Цзи Юаня був справжнісіньким поміщиком, і його, як і інших старих із трудового табору, відправили на перевиховання. Тільки коли його реабілітували позаминулого року, їм вдалося знову відновити зв'язок.

Тоді Цзи Юань ще був безсловесним дурником, але він досі пам'ятав, як сивочолі дідусь із бабусею плакали, обіймаючи його. Обоє старих були освіченими людьми, їхній статус у минулому — доволі високим, казали, що вони працювали в системі освіти. Пізніше їх відновили на колишніх посадах, завдяки чому Лі Шулань і отримала призначення вчителькою до середньої школи «Красная Звезда» в селищі Біньцзян. Інакше таку чудову роботу в середній школі без жодних зв'язків їй ніколи б не дали.

Щойно Цзи Юань одужав, Лі Шулань одразу ж написала листа дідусеві в сусіднє місто, щоб поділитися радісною новиною, і позавчора вони нарешті отримали відповідь. Разом із листом прийшла книга — «Практичний збірник законів сучасного громадянина». Дізнавшись про пригоди Цзи Юаня, старий спеціально обрав цю книжку, щоб його дочка підвищила свою правову грамотність.

Лі Шулань саме готувалася до проміжних іспитів і поки не мала часу читати, тож Цзи Юань узяв її книгу на розвідку. Поринувши в читання, він зрозумів, наскільки закони тієї епохи відрізняються від законів майбутнього. Будучи законослухняним громадянином і намагаючись уникнути випадкових порушень, Цзи Юань узявся ретельно вивчати кодекс.

Учора він так захопився читанням, що приніс книжку до школи, але навколо нього одразу зібралася юрба цікавих дітей, яким було до всього діло. Виходу не було — сьогодні йому довелося залишити книгу вдома, і щойно пролунав дзвінок зірок, він поквапився додому, щоб продовжити читання.

Зазвичай Цзи Юань чекав, поки більшість дітей розійдеться, бо малеча любила висипати з класу галасливим натовпом. Але сьогодні він уперше вирішив піти раніше — і йому пощастило оминати засідку Чжан Сіня.

Початкова школа Хунсин була невеликою: увесь навчальний заклад складався з одного шестиповерхового корпусу. Перший клас тулився на першому поверсі, другий — на другому, і

так далі. Третьюокласник Чжан Сінь, звісно ж, навчався на третьому поверсі, а шестикласник Чжан Мін — на шостому.

Щойно пролунав дзвінок, Чжан Сінь помчав униз, щоб перехопити Цзи Юаня. Сам Цзи Юань уже майже добіг до виходу, коли Чжан Сінь, навіть не намагаючись таїтися, гукнув його дурником Цзи та кинувся слідом.

Озирнувшись, Цзи Юань миттю додав ходу.

Хоча він був на рік старший за Чжан Сіня, за статуєю він поступався міцному Чжан Сіню на півголови, тож у бійці точно програв би. Пробігши трохи, він раптом згадав: просто біля шкільних воріт розташовувалася вчительська. Як же зручно було б побігти туди! Куди йому тепер діватися, вибігши зі школи?

— Не втікай, дурню Цзи!

Кроки за спиною наближалися з неймовірною швидкістю. Озирнувшись, Цзи Юань зрозумів — кінець: за ним біг і Чжан Мін. Чжан Мін навчався аж у шостому класі, був старшим і міцнішим навіть за Цзи У, і перемогти його шансів не було жодних. Цзи Юань щодуху рвонув уперед, мигцем промайнувши повз якусь постать, і раптом відчув, як хтось хапає його за комір.

— Юаню, чого ти біжиш?

— Кахе-ке-ке! — Цзи Юань ледь не задихнувся, заходячись кашлем, і тицьнув пальцем назад.

Побачивши Сун Цзиніна, він одразу заспокоївся. Хоча зараз це був лише ненадійний братик Соц, Цзи Юань усе одно звик покладатися на нього.

Брати Чжан якраз наздоганяли їх, але, помітивши Сун Цзиніна, який тримав Цзи Юаня за комір, нерішуче зупинилися.

Сун Цзинін звів брови, легенько ляснув Цзи Юаня по маківці, кинув йому на плече його ж шкільний портфель і рушив назустріч братам Чжан. Збагнувши за його обличчям недобре, ті й надумали йти вперед — вони стрімко сахнулися назад і кинулися врозтіч.

— Ще й тікати надумали?!

Сун Цзинін рухався блискавично: за кілька кроків наздогнавши обох, він ухопив їх за коміри та різким рухом поклав обличчям до землі, після чого влаштував їм знатну побустрювачку праворуч і ліворуч. Коли Цзи Юань підбіг ближче, брати Чжан уже лежали плазом, гірко ридаючи, а з розбитих носів сочилася кров — вигляд вони мали вельми жалюгідний.

Цзи Юань схопив Сун Цзиніна за руку:

— Братику Соц, із ними все гаразд?

Самі ці шкідливі хлопчаки заслуговували на сльози, але Цзи Юань боявся, що через надто важкі травми може постраждати братик Соц.

— Не бійся, я знаю міру. — Сун Цзинін усе-таки був спецпідготовленим червоногвардійцем і чудово розумів, до якої межі можна бити людей.

Кинувши ревіти двох школярів напризволяще, Сун Цзинін стусонув Цзи Юаня в лоба:

— Ти ж бо рідний брат Цзи Юна, чого ж такий роззява? Щоразу бачу — тебе знову ображають.

— Вибач...

Знайомий рух. Цзи Юань потер лоб, і його очі несподівано заволіклися сльозами.

Сімейні обставини в минулому житті зробили його неймовірно м'якосердим, через що в старшій школі він часто ставав мішенню для насмішок. Кожного разу вчитель сердито стукав його в лоб, повторюючи: «Чого ж ти такий безпорадний?!» — і одночасно вчив давати відсіч. Саме завдяки рокам настанов та особистого прикладу вчителя він поступово перетворився на того Цзи Юаня, яким став тепер. Але, мабуть, путящого з нього так нічого й не вийшло: окрім книг та досліджень, він нічого не вмів, у спілкуванні був геть безпорадним, а характер мав аж ніяк не бійцівський. Перед самою смертю вчитель усе ще хвилювався за нього, прокладаючи йому шляхи на майбутнє, а він у результаті загинув через лабораторну аварію.

Після смерті вчителя минуло вже чимало років, і ніхто більше ось так не стукав його в лоб і не дорікав за безпорадність. Спогад виявився настільки теплим, що аж хотілося плакати.

Сун Цзинін розгубився:

— Гей, ти чого вибачаєшся? Плачеш? Та я ж не всерйоз тебе сварив... Ей, не плач, бо Цзи Юн ще подумає, що це я тебе образив...

Сун Цзинін почав метушитися. Братів у нього не було, з молодшими дітьми він ніколи не водився, і єдиними, з ким він тісніше контактував, були Цзи У та Цзи Юань. Про Цзи У й казати не варто — той бешкетував гірше за будь-кого з них, а ось Цзи Юань виявився якимось плаксієм, якого постійно хтось кривдив. Повна протилежність Цзи У, через що Сун Цзинін геть не уявляв, як із ним поводитися.

Якби не Цзи Юн, Сун Цзинін давно б перестав з ним панькатися.

Душа Цзи Юаня все ж належала дорослій людині, тож, зворушений пам'яттю про вчителя, він хутко витер очі й заспокоївся. Щойно він зібрався подякувати Сун Цзиніну, як пролунав розлючений крик:

— Сун Цзиніне!

Якась жінка середніх років підбігла до них, ухопила Сун Цзиніна за вухо і різко смикнула так, що той ледь не втримався на ногах:

— Ти що витворяєш?! Знову за старе — битися?!

Глянувши на землю, де досі схлипували брати Чжан, вона потемніла обличчя і з новою силою скрутила вухо сина:

— Що я тобі казала?! Битися заборонено! І що ж ти робиш? Накинувся на молодшокласників! Совісті в тебе немає?!

Жінка була тендітної статури й виявилася нижчою за Сун Цзиніна майже на голову, але той навіть не смів чинити опір. Зігнувшись у три погібелі від болю, він жалібно заверещав:

— Мамо, мамо, пусти, пусти! Та я ж не бився... Хіба з молодшокласниками б'ються? Ай-яй-яй...!!

Вухо викрутили на повне коло, але Сун Цзинін міг тільки верещати від болю, не сміючи й писнути наперекір.

Мати вчителя?!

Цзи Юань остовпінів.

Згадуючи матір у минулому житті, вчитель найчастіше вживав такі слова: лагідна, лагідна, лагідна.

Вона була типовою м'якою та простосердою селянською жінкою тієї епохи.

— Вчителю, хіба гоже так себе обманювати?

Поки Сун Цзинін несамовито верещав, Цзи Юань отямився і кинувся рятувати становище.

— Тітонько, братик Соц не бився! Він мене рятував, не сердьтєся на нього.

Мати Сун Цзиніна, Хуан Янь, розтиснула пальці й запитала Цзи Юаня:

— Що тут сталося? Не бійся, малюку, розкажи все як є. Якщо він тебе образив, скажи тітоньці
— я з ним потім розберуся.

Чжан Мін одразу спробував настрочити скаргу:

— Тітонько, він мене побив, ай...!!

Цзи Юань і Сун Цзинін з ідеальною злагодженістю одночасно вдарили його ногою. Щоправда, Цзи Юань лише легенько стусонув його в коліно, а от Сун Цзинін від душі півобертом завісив такого штовхана, що того аж перекосило.

— Сун Цзиніне!

Хуан Янь знову збиралася спалахнути гнівом, але Цзи Юань квапливо промовив:

— Тітонько, братик Соц мене врятував. Вони... — він вказав на братів Чжан і схлипнув: — Вони хотіли відібрати в мене гроші, а братик Соц допоміг мені проти лиходіїв!

Хоча його одяг трохи збився від бігу, він був охайним, усі гудзики застібнуті — з першого погляду впізнавався слухняний хлопчик. М'яке волосся розпатлано спадало на щоки, а на білому личку червоніли тільки ніс та очі, роблячи його неймовірно жалісливим.

Хуан Янь пом'якшила голос:

— Справді не Цзинін тебе образив?

Цзи Юань заперечливо похитав головою, схопив Сун Цзиніна за руку, сховавшись за його спину, і лякливо кліпав великими очима на братах Чжан, просторікуючи:

— Вони били мене й вимагали грошей, добре, що братик Соц допоміг.

— Ми зовсім не... у-у-у... — Чжан Сінь спробував виправдатися, витираючи ніс, але, зустрівшись із поглядом Сун Цзиніна, лише жалібно заскімлив і заткнувся.

Хуан Янь усе ще сумнівалася. Те, що її син міг допомогти товаришу, ще вірилося, але щоб допомагати якомусь першокласнику — такого за ним раніше не помічали. Зовсім не тому, що вона хотіла применшити достоїнства власного сина, просто він ніколи не вирізнявся такою добротою.

— Мамо, він же молодший брат Цзи Юна.

Ну от, після цих слів Хуан Янь усе зрозуміла.

Допомогти молодшому братові друга — це ще куди не йшло.

— Але ж усе одно не можна так битися! А якби покалічив когось?

Витерши братам Чжан кров і сльози та ще трохи пожуривши їх, Хуан Янь відпустила їх, а Сун Цзиніну наказала провести Цзи Юаня додому.

— Проведеш хлопчика додому, обов'язково передай його батькам, щоб зустрічали та проводжали частіше, а то знову образять. Нинішні діти просто жах... Тобі за ними наслідувати заборонено: за відбирання грошей у товаришів можна й за ґрати потрапити.

— Знаю я, мамо, яка ж ти балакуча!

На обличчі Сун Цзиніна читалося суцільне роздратування, але в голосі та жестах виразно проступала ніжності — ставало очевидно, що стосунки між матір'ю та сином найтепліші.

Цзи Юань дивився й дивився нав□□. Навіть коли Хуан Янь уже відійшла далеко, він усе ніяк не міг перестати озиратися.

— Юаню, чого ти на мою маму витріщаєшся? — запитав Сун Цзинін.

Цзи Юань усміхнувся:

— Просто подумав, що мама в братика Соца чудова.

— Ще б пак. — Сун Цзинін теж усміхнувся.

Очі Цзи Юаня зімкнулися в півмісяці.

Чи то через вчителя з минулого життя, чи то через братика Соца з цього.

Як же добре, що він зміг врятувати його маму.

Сун Цзинін виявився надзвичайно відповідальним і розповів Цзи Лаогеню всю правду про те, як брати Чжан ображали Цзи Юаня. Цзи Лаогень жахнувся і розлютився водночас. Міцно обійнявши онука, він щиро дякував Сун Цзиніну і хотів навіть запросити його на обід, але той

відмовився, тож дідові довелося задовольнитись тим, що він сунув йому залишені вдома банани. Цзи Лаогэнь було трохи незручно, проте він міцно запам'ятав собі наступного разу віддячити хлопцеві як слід.

Щойно Сун Цзинін пішов, Цзи Лаогэнь узяв Цзи Юаня за руку, прихопив залізний молоток і вирушив до будинку родини Чжан.

Цзи Юань смертельно перелякався і вчепився в дідуса з усіх сил:

— Дідусю, не треба! Я в порядку, чесно, в порядку!

Він страшенно боявся, що через хвилювання старий зробить якусь невідворотну дурницю.

Але Цзи Лаогэнь вирішив, що онук досі тремтить перед братами Чжан. Присівши навпочіпки і вхопивши його за плечі, він раптом запитав:

— Цзи Юане, ти мій онук, Цзи Лаогэня?

Цзи Юань розгублено кивнув:

— Так...

— Ти боїшся братів Чжан?

Цзи Юань похитав головою.

— То чому ж тоді боїшся йти до них?

— Боюся, що дідусь когось покалічить.

Цзи Лаогэнь усміхнувся куточками губ і погладив онука по голові:

— Не переживай. Дідусь воював проти американців у Кореї, американських чортів убивав — якась неписьменна баба ще не варта того, щоб дідусь брався за зброю. — Він звівся на ноги, і обличчя його суворо змінилося: — Але й мого онука кривдити кому заманеться ми не дозволимо.

У тривозі Цзи Юань рушив слідом за дідом до дверей будинку родини Чжан. Брати Чжан саме жалілися Чжан Ермэй на те, як їх побили, і розлючена жінка верещала на весь голос:

— Ах цей дурник із родини Цзи! Наважився привести учнів середньої школи, щоб лупцювати мого сина! Піду до школи розбиратися з Лі Шулань, піду до директора шукати справедливості!

Голос у неї завжди був лунким, і крізь вікно дідові з онуком було чутно кожне слово.

Цзи Лаогэнь з розмаху шарпнув руку й луснув по вікну родини Чжан.

Дзень-бряк!

Одне віконце в будинку Чжанів розлетілося на друзки!

У кімнаті Чжан Ермэй аж підскочила від переляку:

— Хто це?! Хто тут?!

Цзи Лаогэнь гаркнув на весь голос:

— Чжан Ермэй, посмій тільки потикатися до школи — щоразу, як сунешся туди, я тобі вікна битиму!

З такою людиною, як Чжан Ермэй, марно говорити мовою логіки — спинити її здатна лише більша запеклість. Коли Цзи Лаогэнь розстроїв їм вікно, Чжан Ермэй миттю замовкла й зачайлася в кімнаті, боячись подати й звуку.

Вікна тоді робили напіввідчиненими назовні, кожна рама складалася з двох шибок. Вибивши три такі шибки, Цзи Лаогэнь голосно вигукнув:

— Попереджаю тебе, Чжан Ермэй! Старий пройшов війну і бачив смерть на власні очі, мені й так лишилося недовго жити, тож якщо твої виродки ще хоч раз посміють чіпати мого онука — я власноруч прикінчу твоїх цуценят!

Викричавшись, він сунув залізний молоток у руки Цзи Юаню і вказав на вікно:

— Бий!

Цзи Юань: «...Σ(□°Д°;)□»

Цзи Юань міг би заприсягтися, що від минулого життя до цього він ніколи в житті не сварився ні з ким першим. Наприклад, у минулому житті на його розробки зазіхали інші, його наукові праці крали, і тільки коли його кривдили, він відповідав ударом на удар. Насильство він щиро зневажав, але раз дідусь заступився за нього, відсиджуватися за спиною було б соромно.

Він узяв молоток і з розмаху луснув по віконній рамі, голосно вигукнувши:

— Чжан Міне, Чжан Сіню, *! Якщо ви ще раз задержуватимете мене, я більше не зважатиму на те, що ви діти!

Щоб рідні більше за нього не тривожилися, він вирішив раз і назавжди припинити поступки. Битися він не вмів, зате чудово розумівся на зброї — у минулому житті його кишені завжди ломилися від засобів самозахисту, і викрадачі навіть не знали, з якого боку до нього підступитися. Просто раніше він зважав на те, що брати Чжан — діти, і жолозитися з ними через дрібниці не бачив сенсу.

Оскільки голос його був ще дитячим, ця погроза пролунала без найменшої напускної грізності, і залишалося тільки сподіватися, що брати Чжан хоч трохи взяли її до уваги.

Цзи Юань вперше в житті — чи то в минулому, чи то в цьому — бив чужі вікна. Та й погрози висловлював уперше.

Чомусь на душі шкребли коти від відчуття власної непереконливості, і він перевів погляд на дідуса, мовчки запитуючи очима, чи достатньо жорстко все прозвучало.

Цзи Лаогэнь схвально підняв великий палець, хвалячи коханого онука:

— Сказано чудово! Справжній чоловік повинен мати характер!

А в душі тривожився. Характер онука вдався в невістку — такий же м'який та поступливий, пропаде ж хлопчина! Якщо не знайти йому міцнішої за вдачею дружини, його ж загноблять зовсім.

Дідусь з онуком рушили додому. Дорогою вони зустріли Лі Чжу, який саме повертався з роботи. Цзи Лаогэнь зупинив його і прямо в лоб сказав:

— Чжу, не йди поки додому. Я щойно розбив вікно у твоєму будинку, дружина тобі влаштує прочуханку — давай краще вечеряти до нас!

Лі Чжу на мить зам'явся:

— Дядьку Цзи, що знову втнула моя жінка?

— Твої хлопчаки побили мого онука, а вона збиралася влаштувати скандал у школі в Шулань.

— Ех, знову за своє... — Лі Чжу продемонстрував звичну стоїчну незворушність. — Ну добре,

дядьку Цзи, тоді ввечері я вмощуся за ваш стіл.

Цзи Юаня раптом затопило почуття провини перед Лі Чжу — адже розтрощивши вікно родині Чжан, він насправді розбив вікно в будинку Лі Чжу, і при цьому чоловік навіть не сердився.

— Вибачте, дядьку Лі, я згодом віддам вам гроші за скло.

Лі Чжу відмахнувся:

— Не треба, не треба. Навіть якби не розбили ви, то це зробила б родина Чжоу.

Цзи Лаогэнь здивовано запитав:

— Що знову витворила Чжан Ермэй?

— Ох, довга історія.

Увечері, коли всі домашні повернулися, вся сімейка з чотирьох осіб разом із Лі Чжу сіла за стіл. Перехиливши кілька чарок спиртного, Лі Чжу почав розповідь.

Вони з дружиною працювали робітниками на металургійному комбінаті. Вся родина Чжан Ермэй теж трудилася там же, а її двоюрідний дядько обіймав посаду начальника відділу. Саме він колись влаштував Лі Чжу на роботу, коли той увійшов у примачи до їхньої родини. Колись сталеливарний завод процвітав, але останні роки справно йшли на спад, виживаючи на державні дотації, через що завод уже два роки як перестав приймати випускників технікумів.

Кілька днів тому ветеран підприємства, сестрица Чжоу, захотіла влаштувати на завод свого сина, який закінчив середню школу, і вирушила бити чолом директору.

<http://bllate.org/book/22417/2353564>